

względu na chorobę zakaźną, w okresie pobierania z tego tytułu zasiłku.

Art. 56b. 1. Stosunek pracy z pracownikiem naukowo-badawczym powołanym na podstawie mianowania wygasa z upływem 3 miesięcy nieobecności pracownika w pracy z powodu tymczasowego aresztowania, chyba że stosunek pracy został rozwiązany wcześniej na podstawie art. 57 pkt 1.

2. Akademia jest obowiązana ponownie zatrudnić pracownika pomimo wygaśnięcia stosunku pracy z powodu tymczasowego aresztowania, jeżeli postępowanie karne zostało umorzone lub gdy zapadł wyrok uniewinniający, a pracownik zgłosił swój powrót do pracy w ciągu 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia. Przepisy art. 48 Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku, gdy postępowanie karne umorzono z powodu przedawnienia albo amnestii, a także w razie warunkowego umorzenia postępowania.”;

- 9) w art. 57 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) prawomocnego skazania na karę pozbawienia praw publicznych.”;
- 10) art. 58 otrzymuje brzmienie:
„Art. 58. Okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej z pracownikiem naukowo-badawczym na czas nie określony wynosi trzy miesiące. Przepisy art. 57 pkt 2 i 3 stosuje się odpowiednio.”;
- 11) po art. 58 dodaje się art. 58a w brzmieniu:
„Art. 58a. 1. Jeżeli pracownik naukowo-badawczy uważa, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej

na czas nie określony jest nieuzasadnione, może w terminie 7 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia wnieść odwołanie do Sekretarza Naukowego Akademii. Sekretarz Naukowy Akademii może przywrócić termin do wniesienia odwołania, jeżeli jego przekroczenie nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika.

2. W razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę jest nieuzasadnione, Sekretarz Naukowy Akademii uznaje je za bezskuteczne, a jeżeli umowa o pracę uległa już rozwiązaniu, przywraca pracownika do pracy na poprzednich warunkach. Od decyzji Sekretarza Naukowego Akademii w tej sprawie odwołanie nie przysługuje.”;

12) art. 63 otrzymuje brzmienie:

„Art. 63. Do bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej stosuje się odpowiednio przepisy art. 43a, 48, 48a, 49, 58 i 58a, a w przypadku powołania ich na podstawie mianowania ponadto art. 42, 45, 48b, 55, 56, 56a, 56b, 57 pkt 1 i 3, 59 i 60.”;

13) art. 68 otrzymuje brzmienie:

„Art. 68. W sprawach nie unormowanych przepisami niniejszej ustawy do pracowników naukowo-badawczych mają zastosowanie przepisy Kodeksu pracy, z wyjątkiem sporów dotyczących rozwiązania stosunku pracy z pracownikami naukowo-badawczymi powołanymi na podstawie mianowania, które będą rozstrzygane w trybie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.”

Art. 2. Dekret wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

320

DEKRET

z dnia 27 grudnia 1974 r.

o zmianie ustawy o instytutach naukowo-badawczych.

Art. 1. W ustawie z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129 i z 1973 r. Nr 12, poz. 89) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) wyrazy: „stosunek służbowy” użyte w odpowiednich przypadkach zastępuje się wyrazami: „stosunek pracy” w tych samych przypadkach;
- 2) w art. 5:
a) w ust. 2 wyrazy: „wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa)” zastępuje się wyrazami: „województwie, prezydentowi miasta wyłączonego z województwa”,
b) w ust. 3 wyrazy: „art. 4 ust. 5” zastępuje się wyrazami: „art. 4 ust. 7”;
- 3) w art. 10 ust. 3:
a) w pkt 1 skreśla się wyrazy: „albo osoba zajmująca stanowisko profesora lub docenta etatowego w szkolnictwie wyższym”,
b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) członkowie, którymi mogą być osoby zajmujące stanowiska profesora lub docenta w in-

stytucie albo poza instytutem, osoby posiadające tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego, a także wysoko kwalifikowani specjaliści z dziedziny objętej zakresem działania instytutu”;

- 4) w art. 15 pkt 7 otrzymuje brzmienie:
„7) inni pracownicy”;
- 5) w art. 23:
a) w ust. 1 skreśla się wyrazy: „lub wyższej szkoły zawodowej”,
b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Pracownikowi naukowo-badawczemu w razie przeniesienia w trybie wymienionym w ust. 2 przysługują świadczenia na zasadach określonych odrębnymi przepisami.”;
- 6) w art. 24 ust. 1 skreśla się wyrazy: „lub w wyższej szkole zawodowej”;
- 7) w art. 25:
a) w ust. 1 po wyrazach: „stosunek pracy z” dodaje się wyraz: „mianowanym”,
b) w ust. 2 po wyrazach: „rozwiązuje się z” dodaje się wyraz: „mianowanym”;

8) w art. 26:

a) ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w razie choroby pracownika powodującej trwałą niezdolność do pracy naukowo-badawczej, stwierdzoną orzeczeniem właściwych organów określonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych; zwolnienie następuje po upływie trzech miesięcy od daty wydania prawomocnego orzeczenia. Skierowanie pracownika na badanie może nastąpić z inicjatywy pracownika albo z urzędu przez organ właściwy do mianowania. Nieusprawiedliwienie niezgłoszenia się pracownika skierowanego z urzędu na badanie upoważnia organ właściwy do mianowania do rozwiązania z nim stosunku pracy. Jeżeli skierowanie z urzędu na badanie miało miejsce w okresie czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, nie może ono nastąpić wcześniej niż po upływie okresu odpowiadającego okresowi uprawniającemu do pobierania zasiłku”;

b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Stosunek pracy z mianowanym pracownikiem naukowo-badawczym może ulec rozwiązaniu:

- 1) w razie niezdolności pracownika do pracy z powodu choroby trwającej dłużej niż jeden rok,
- 2) w razie usprawiedliwionej nieobecności pracownika z innych przyczyn niż określone w pkt 1, trwającej dłużej niż 1 miesiąc.

4. Rozwiązanie stosunku pracy nie może nastąpić w razie nieobecności mianowanego pracownika naukowo-badawczego z powodu sprawowania opieki nad dzieckiem lub odosobnienia ze względu na chorobę zakaźną, w okresie pobierania z tego tytułu zasiłku.”;

9) w art. 27:

a) po wyrazach „stosunek pracy z” dodaje się wyraz „mianowanym”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) pozbawienia praw publicznych”;

10) po art. 27 dodaje się art. 27a, 27b i 27c w brzmieniu:

„Art. 27a. 1. Stosunek pracy z mianowanym pracownikiem naukowo-badawczym wygasa z upływem 3 miesięcy nieobecności pracownika w pracy z powodu tymczasowego aresztowania, chyba że stosunek pracy został rozwiązany wcześniej na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 3 i 4.

2. Instytut naukowo-badawczy, pomimo wygaśnięcia stosunku pracy z powodu tymczasowego aresztowania, jest obowiązany ponownie zatrudnić pracownika naukowo-badawczego w drodze mianowania, jeżeli postępowanie karne zostało umorzono lub gdy zapadł wyrok uniewinniający, a pracownik zgłosił swój powrót do pracy w ciągu 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia. Przepisy art. 48 Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio.

3. Przepisów ust. 2 nie stosuje się w przypadku, gdy postępowanie karne umorzono z powodu przedawnienia lub amnestii, a także w razie warunkowego umorzenia postępowania.

Art. 27b. 1. Jeżeli pracownik naukowo-badawczy uważa, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na

czas nie określony jest nieuzasadnione, może w terminie 7 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia wnieść odwołanie do kierownika jednostki nadrzędnej nad instytutem, w którym jest zatrudniony.

2. W razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę jest nieuzasadnione, kierownik jednostki nadrzędnej, do którego wniesiono odwołanie, uznaje je za bezskuteczne, a jeżeli umowa o pracę uległa już rozwiązaniu, przywraca pracownika do pracy na poprzednich warunkach.

Art. 27c. 1. Czas pracy pracowników naukowo-badawczych wynosi 42 godziny na tydzień.

2. Rozkład czasu pracy pracowników naukowo-badawczych w tygodniu i w poszczególnych jego dniach ustala właściwy minister po porozumieniu z zarządem głównym odpowiedniego związku zawodowego.

3. Jeżeli wymagają tego potrzeby instytutu, pracownicy naukowo-badawczy mogą być zatrudnieni poza ustalonymi godzinami pracy, a w przypadkach szczególnych także w nocy oraz w niedziele i święta bez prawa do oddzielnego wynagrodzenia.

4. Za pracę wykonywaną na polecenie przełożonego poza ustalonym czasem pracy pracownikowi przysługuje czas wolny w tym samym wymiarze, a za pracę w niedzielę lub święto inny dzień wolny od pracy.

5. Kobiety w ciąży zatrudnionej na stanowisku pracownika naukowo-badawczego nie wolno zatrudniać poza ustalonymi godzinami pracy ani w porze nocnej, a kobiety opiekującej się dzieckiem w wieku do jednego roku nie wolno bez jej zgody zatrudniać poza ustalonymi godzinami pracy oraz w porze nocnej.

6. W przypadkach, o których mowa w ust. 4, pracownikom zatrudnionym na stanowiskach kierowniczych i innych samodzielnych stanowiskach określonych przez właściwego ministra przysługuje dzień wolny od pracy za pracę w niedzielę lub święto.

7. Przepis ust. 6 nie dotyczy dyrektora instytutu i jego zastępców.”;

11) w art. 32:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pracownikowi naukowo-badawczemu przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 6 tygodni w ciągu roku.”;

b) dodaje się ust. 4, 5 i 6 w brzmieniu:

„4. Mianowanemu pracownikowi naukowo-badawczemu przysługuje w czasie trwania stosunku pracy zasiłek z ubezpieczenia społecznego w okresie czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby przez okres do roku.

5. Pracownikowi naukowo-badawczemu przysługuje prawo do korzystania z 50% ulgi taryfowej przy przejazdach kolejami.

6. Prawo, o którym mowa w ust. 5, przysługuje również małżonce pracownika, a małżonkowi pracownicy, jeżeli jest on niezdolny do pracy i pozostaje na całkowitym utrzymaniu żony.”;

12) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Art. 33. Przepisy art. 21 ust. 5, art. 27b, 27c, 32 oraz 35 mają odpowiednio zastosowanie do dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej i bibliotekarzy dyplomowanych, a w przypadkach zawięzania stosunku pracy w drodze mianowania ponadto art. 22 ust. 3, art. 23, 25, 26, 27, 27a, 28 i 34.”;

13) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. W zakresie spraw nie unormowanych przepisami niniejszej ustawy do pracowników naukowo-badawczych mają zastosowanie przepisy Kodeksu pracy, z wyjątkiem sporów dotyczących rozwiązania stosunku pracy z mianowanymi pracownikami naukowo-badawczymi, które będą rozstrzygane w trybie przewidzianym w Kodeksie postępowania administracyjnego.”;

14) w art. 36 ust. 2 pkt 1 skreśla się wyrazy „zasady i warunki ustalania czasu pracy”.

Art. 2. Dekret wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

321

DEKRET

z dnia 27 grudnia 1974 r.

o służbie funkcjonariuszy pożarnictwa.

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Funkcjonariuszem pożarnictwa może być obywatel polski, który daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków służbowych oraz posiada określone kwalifikacje, odpowiedni stan zdrowia i warunki fizyczne do służby w jednostkach ochrony przeciwpożarowej.

2. Stosunek służbowy funkcjonariuszy pożarnictwa, zwanych dalej „funkcjonariuszami”, nawiązuje się na podstawie mianowania.

3. Minister Spraw Wewnętrznych określi wymagania w zakresie kwalifikacji oraz stanu zdrowia i warunków fizycznych, jakim powinien odpowiadać funkcjonariusz.

4. Oceny stanu zdrowia i warunków fizycznych do służby w ochronie przeciwpożarowej dokonują zakłady społecznej służby zdrowia na zasadach i w trybie określonych przez Ministrów Spraw Wewnętrznych oraz Zdrowia i Opieki Społecznej.

5. Mianowanie może nastąpić po odbyciu zasadniczej służby wojskowej albo po przeniesieniu do rezerwy bez odbycia tej służby lub po zwolnieniu od obowiązku służby wojskowej.

Art. 2. 1. Komendanta Głównego Straży Pożarnych mianuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych.

2. Zastępcę Komendanta Głównego Straży Pożarnych, komendanta i zastępcę komendanta szkoły pożarniczej mianuje Minister Spraw Wewnętrznych.

3. Komendanta wojewódzkiego straży pożarnych mianuje wojewoda, a komendanta straży pożarnych miasta wyłączonego z województwa — prezydent miasta spośród kandydatów przedstawionych przez Komendanta Głównego Straży Pożarnych.

4. Komendanta powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) straży pożarnych mianuje naczelnik powiatu (miasta, dzielnicy) spośród kandydatów przedstawionych przez komendanta wojewódzkiego straży pożarnych (komendanta straży pożarnych miasta wyłączonego z województwa).

5. Komendanta terenowej zawodowej straży pożarnej mianuje komendant powiatowy straży pożarnych.

6. Głównego inspektora ochrony przeciwpożarowej w ministerstwie (urzędzie centralnym) mianuje właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) spośród kandydatów przedstawionych przez Komendanta Głównego Straży Pożarnych.

7. Funkcjonariuszy nie wymienionych w ust. 1—6 mianują:

- 1) w Komendzie Głównej Straży Pożarnych — Komendant Główny Straży Pożarnych,
- 2) w komendach straży pożarnych — właściwe terenowe organy administracji państwowej,
- 3) w terenowych zawodowych strażach pożarnych — komendanci tych straży,
- 4) w szkołach pożarniczych — komendanci tych szkół,
- 5) w resortowych jednostkach organizacyjnych ochrony przeciwpożarowej:
 - a) na stanowiska oficerów i chorążych pożarnictwa — główni inspektorzy ochrony przeciwpożarowej, a w jednostkach ochrony przeciwpożarowej podległych urzędowi centralnemu, w których nie powołano głównego inspektora ochrony przeciwpożarowej — komendanci wojewódzcy straży pożarnych (komendanci straży pożarnych miast wyłączonych z województw),
 - b) na stanowiska podoficerów i szeregowców pożarnictwa — komendanci jednostek organizacyjnych ochrony przeciwpożarowej.

8. Funkcjonariuszy na stanowiska oficerów i chorążych pożarnictwa w jednostkach ochrony przeciwpożarowej organizacji spółdzielczych i społecznych mianują:

- 1) w centralnych związkach spółdzielni oraz w zarządach głównych organizacji społecznych — Komendant Główny Straży Pożarnych na wniosek zarządów centralnych związków spółdzielni lub zarządów głównych tych organizacji,
- 2) w innych jednostkach organizacji spółdzielczych lub społecznych — komendanci wojewódzcy straży pożarnych (komendanci straży pożarnych miast wyłączonych z województw).